

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Grilujeme a rozníme po celý rok

V Hrubínově Srpnové neděli čteme, že žijeme v době monologů. Neposloucháme druhé, protože chceme slyšet jen sami sebe. Dnešní debaty v masmédiích připomínají mnohdy svou frázovitostí promluvy postav z Havlovy Zahradní slavnosti. Ptydepe vítězí – obsah mizí. Nakonec máme pocit, že se lidé jen vzájemně překřikují. Totéž dělají i zvířecí hrdinové bajky Elišky Čivrné. Tato studentka prvního ročníku osmiletého gymnázia jasně cítí, že takovýto „dialog“ nikam nevede.

Jan Zahradníček ve své sbírce Znamení moci z let 1950-1 píše:

*„Všechno běželo pouze na oko
a už dlouho
přes ten chvat se tady nic nedělo
přes ten lomoz tu vládlo ticho Zvěrokruhu*

Les

Utíkám, jako kdyby mi šlo o život. A možná taky jde.

Mé kroky tlumí peřina z jehličí a listů, plazící se mezi stromy neznámého a tmou zahaleného lesa. Připadám si, jako bych byla v tlamě obrovského draka. Míjím stromy, které se nade mnou tyčí jako zuby té bájně bytosti. Snažím se utéct z tohoto temného místa, bojím se, že se ten ďábelský chřtán zavře a já se ponořím do nekonečné temnoty, ze které už není úniku. Jako ostrůvek na moři zalitým mlhou vyrostle v srdci lesa mýtina. Je to zvláštní, ale z toho místa vychází cosi uklidňujícího, vůně bezpečí. Cítím, jak se přede mnou otvírá její náruč, jak mi zní v mysli její hlas: „U mě budeš v bezpečí.“ Natahuji k ní ruce, chci se dotknout jejího vrcholku, který zalévá záře velké hvězdy.

Nezastavuji se, ale můj cíl se ke mně neblíží. Ten sluncem oděný ráj, jako by se zastavil v čase, a já s ním. Strach mě napadne jako šlahouny maliníku a stáhne dolů čelem vstříc kořenům těch vysokých tesáků. Jejich větve se spouští dolů po kmeni jako horolezci slaňující skalní stěnu. Už jsou dole, natahují svoje listnaté prstíky k mému tělu. Cítím, jak mě drtí ve svém objetí. Odkrvují se mi ruce, už necítím ani nohy. Na má víčka začíná padat tíha únavy. Možná je to tím, že mě větve drží pod krkem, a i když se molekuly vzduchu snaží sebevíc, aby se dostaly k mému srdci a zachránily tak plamen, který skomírá v mém nitru, nemá to cenu, cestu si probojovat nedokáže.

Když se má mysl začíná smířovat s tím, že tohle je se mnou konec, ozve se rána tak hlasitá, že mě probudí z mé nejhorší noční můry. Rozhlížím se a moji pozornost upoutá květináč, mírumilovně rozvalený na zemi. Vypadá tak klidně a bezmocně, ne jako kdyby právě podnikl cestu z horní police vzdušnou čarou přímo dolů.

Karolína Tomanová 3. A

Navždy přátelé

Byl jednou jeden tvrdohlavý lev a měl nejlepší kamarádka puma. Jejich přátelství se nic nemohlo vyrovnat. Jednoho dne se přesto pohádali. A proč? Lev si zkoušel řvaní a puma mu přinesla chlazenou vodu, přesně tak jak ji má rád. Ale on ji přes svůj řev neslyšel. Puma na něj proto zařvala a lev se na ni za to tak rozzlobil, že ji ani nenechal nic vysvětlit. Hádali se, nechápali jeden druhého a nemohli k sobě najít cestu. Nakonec to ostatní zvířátka nevydržela a postarala se o jejich usmíření. Když se lev a puma udobřili, uvědomili si, že málem přišli o to nejcennější, co na světě mají. Skoro přišli o někoho, kdo vás podrží, když nevíte kudy kam, o někoho, kdo se s vámi směje, když jste šťastní, o nejlepšího kamaráda.

Eliška Čivrná 1. A

*ticho, v němž bylo slyšet dosud nepostřehnutelné dřímání
hněvu
úpění lásky
a hlas svědomí, jenž překřičel všechny ampliony
rozléhaje se oblohou vyprázdněnou až k poslední
hvězdokupě
vesmíru děravého
z kterého dulo hrůzou...
A v té chvíli / já se zděsil
co se to stalo s člověkem
co se stalo s jeho tváří
ve které, jak jsem viděl, se neobráželo seabeměně
z dvanácté hodiny historie, jež měla nastat
(...)“*

V dalších dvou minipovídkách hlavní hrdinové prožívají noční můru. V textu „Les“ Karolína Tomanové (3. A) se hrdina ze zlého snu probouzí, zatímco v kafkovském příběhu Marka Pochopa (5. A) „Nemůžu odejít“ se zlý sen stává jeho životní realitou.

My všichni se v lese zákazů, nařízení a sankcí orientujeme už jen stěží. Ztrácíme se v pralese, ze kterého hledáme cestu ven. Nevíme, do čeho se zítra probudíme. Z dále však slyšíme stále jasněji hlas panujících politiků: Grilujeme a rozníme po celý rok!

Jan Salvét a Jan Krejčí

Nemůžu odejít

Všechno bylo v normálu, šel jsem spát a ráno už bylo všechno jinak. Probudil jsem se úplně jinde, než jsem usínal. Byl to byt jako každý jiný, měl kuchyň, koupelnu, a dokonce i pokoj pro hosty. Rozhlédl jsem se kolem a zjistil jsem, že je moje jméno napsané na dveřích bytu, je to tedy můj byt. Chtěl jsem se zeptat sousedů, kde to vlastně jsem a díky tomu pochopit, co se děje. Nikdo mi ale neotvíral ani po zoufalém tlučení do dveří ostatních bytů. Po neúspěchu jsem se vrátil zpátky do svého nového bytu a zjistil jsem, že je lednice a spíž plná jídla. Najedl jsem se a šel jsem spát.

Ráno jsem se probudil, všechno bylo stejné jako den předtím. Měl jsem štěstí, potkal jsem souseda na chodbě, snažil jsem se mu vysvětlit, že bydlím úplně někde jinde a nemám tu co dělat. Řekl mi něco, co mě velice zarazilo. „To my všichni. Nemohu ti nic říct, protože mi to nebylo dovoleno, promiň.“ Zabouchl za sebou dveře a já tam jen tak stál s otevřenou pusou a snažil se pochopit celou tuhle situaci. Začínal jsem mít hlad, tak jsem šel dojíst to, co jsem den před tím nedojedl. Zjistil jsem, že je lednice plná úplně jiného jídla než předtím. Já vím, je to divné, protože mne nikdo neprobudil donáškou jídla.

Postupem času jsem zjistil, že tento celý dům má svá pravidla. Například když jsem jednou usnul na gauči, probudil jsem se zaklíněný za skříní v ložnici, která je o dvě místnosti vedle obývacího pokoje. Další pravidlo: žádné plýtvání vodou při sprchování. Jednou jsem byl ve sprše déle než 10 minut a voda začala být neskutečně žhavá a popálila mne. Žádné plýtvání elektřinou, dlouho zapnuté žárovky mají ve zvyku praskat. Žádná hlasitá hudba v noci a dalších nespočet pravidel.

Už jste se někdy probudili ve stejném bytě, ale s úplně jiným a jinak postaveným nábytkem? Už jste se někdy probudili a měli jste koupelnu 2x větší než den předtím? Už jste někdy chtěli ve tmě rozsvítit světlo v obývacího pokoje a zjistili jste, že je zeď s vypínačem o 5 metrů dál, než byla? Už jste někdy něco hledali a poté jste zjistili, že jste hledali 6 hodin? Přesně to se mi teď děje. Možná vás napadlo, proč jsem prostě neodešel. Zkusil jsem to. Otevřel jsem hlavní dveře, ale tam místo ulice a krásné oblohy byla jen další chodba, která vedla daleko do neznáma. Nešel jsem dál. Nechtěl jsem vědět, jaký trest mne čeká, pokud udělám ještě sebemenší krok dál do temnoty. Takhle teď žiju svůj život. Každý den se probouzím v úplně jiné ale přesto stejné místnosti. Jediné, co mi zbývá, je řídit se pravidly, které dům má. Nemůžu klást sebemenší odpor. Mám strach. Co když se ráno probudím v temné místnosti bez oken, která nebude mít konce? Nemůžu utéct, nemůžu žádat o pomoc, nemůžu nic, jinak budu potrestán. Nemůžu odejít.

Marek Pochop 5. A

Fotografie: Kateřina Ryšavá 3. B